

Arrest

nr. 212 763 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen:

- X X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HESTA
Ciamberlanidreef 19, 1/2
9120 BEVEREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van X en X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. HESTA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 6 oktober 2018 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 22 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 30 oktober 2018.

1.3. Op 6 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren in de stad Caracas op 5 mei 1984. U bent katholiek. U bent gehuwd met A.(...) B.(...) N.(...), een Cubaan. U heeft twee dochters, K.(...) (O.V. 8.717.822) en M.(...) (O.V. 8.717.822).

U woonde samen met uw echtgenoot, uw twee dochters, uw broer en uw moeder in een appartement in Caracas. Uw echtgenoot verliet in oktober 2014 Venezuela omwille van de economische situatie. Hij kon de Venezolaanse nationaliteit niet verkrijgen, waardoor hij geen werk kon vinden. Bovendien was er geen voedsel in Venezuela. Daarnaast werd hij beschouwd als opposant omdat hij geacht was als Cubaan het regime te steunen, wat hij niet deed.

In april 2014 riep uw broer de familie bij elkaar. Hij zei dat hij informatie had over onregelmatigheden die plaatsvonden in Venezuela. U en de rest van uw familie steunden hem. Uw broer W.(...) A.(...) A.(...) A.(...) (O.V. 8.303.259) verliet Venezuela in augustus 2016 en verblijft sindsdien in België. Hij werd als vluchteling erkend.

Na zijn vertrek werd uw moeder bedreigd met een mes in de lift van het gebouw waar u woonde. Twee colectivos kwamen naar het huis om te vragen naar uw broer. Ze wilden dat u en uw moeder een verklaring zouden afleggen. In april 2017 belde uw broer u op om te zeggen dat de colectivos naar uw huis zouden komen op zoek naar hem, en dat u daar moest vertrekken. U bleef gedurende drie dagen bij uw vader in een andere wijk van Caracas. Daarna keerde u terug naar huis. U werd in de helft van 2017 bovendien op straat gevraagd naar uw broer.

In april 2018 braken colectivos in in uw appartement. Ze legden u en uw moeder op de grond en vroegen naar uw broer. Omdat er veel lawaai was door het geschreeuw en burens die hulp kwamen aanbieden, vluchtten de mannen met de gsm's van u en uw moeder.

In juli 2018 kwam uw man met een visum naar Venezuela. Hij zei dat het zo niet verder kon en u besliste om Venezuela te verlaten. U verliet het land pas op 4 oktober 2018 omdat u de reis eerder niet kon betalen. Op 6 oktober 2018 werd u door de politie tegengehouden op de luchthaven van Zaventem. U zei dat u uw broer kwam bezoeken, maar diende dat moment ook een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest dat u en uw dochters zullen sterven. U vreest dat u ontvoerd zult worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw dochters, uw huwelijksakte, de toestemming om uw dochters mee te nemen, Venezolaanse medische attesten van uw dochters, drie foto's, documenten betreffende uw aanvraag voor geldelijke steun in de Verenigde Staten, een document over de problemen van uw broer, een krantenartikel dat verwijst naar uw broer, krantenartikelen betreffende de algemene situatie in Venezuela en een document met uw fiscale informatie neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en stukken in uw administratief dossier moet geconcludeerd worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde dat u in Antwerpen uw broer ging bezoeken (zie vordering politie), en u legde een uitnodiging van uw broer neer waaruit blijkt dat u een louter toeristisch reismotief heeft. Daarna wijzigde u uw verklaringen en diende u een verzoek om internationale bescherming in (zie vordering politie). Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat u niet in het bezit was van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleek, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovendien werd zo uw algemene geloofwaardigheid aangetast.

Voorts verklaarde u problemen te hebben omwille van de problemen van uw echtgenoot (CGVS, p. 8, 10). U slaagde er echter niet in de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade in uwen hoofde te concretiseren. U verklaarde geen toegang te hebben tot voedsel en vaccinaties omdat u en uw echtgenoot niet deelnamen aan marsen voor het regime (CGVS, p. 8, 10). Gevraagd hoe u voor eten zorgde, verklaarde u dat u vroeg in de rijen ging aanschuiven om enkele voedingswaren te kunnen kopen (CGVS, p. 10). Dat u omwille van de problemen van uw echtgenoot geen voedsel zou krijgen, is bijgevolg een blote bewering. U verklaarde verder geen andere persoonlijke problemen te hebben gekend naar aanleiding de problemen van uw echtgenoot (CGVS, p. 10).

Ook verwijst u naar de problemen van uw broer W.(...) A.(...) A.(...) A.(...) (O.V. 8.303.259). U verklaarde dat de problemen voor u begonnen na het vertrek van uw broer in 2016 (CGVS, p. 11). In dit verband moet worden opgemerkt dat er een aantal elementen zijn in uw verklaringen die geloofwaardigheid ervan aantasten. Zo verklaarde u dat tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in april 2018 drie dagen moest onderduiken (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u in april 2017 drie dagen onderdook bij uw vader (CGVS, p. 9). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat uw verklaringen van het eerste persoonlijk onderhoud werden voorgelezen en dat deze correct waren (CGVS, p. 2). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop u moest onderduiken, trekt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis in twijfel. Daarenboven rijzen er ook twijfels bij de aanleiding van het onderduiken. U gaf aan dat uw broer u opbelde uit België om u te waarschuwen van uw huis weg te gaan omdat colectivos naar het huis zouden komen op zoek naar hem en dat ze iedereen zouden meenemen die in het huis was (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe uw broer daarvan op de hoogte was, verklaarde u dat hij militaire contacten heeft, dus dat zijn vrienden hem misschien hadden ingelicht (CGVS, p. 11). Uw antwoord blijkt echter speculatief. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u- op dat moment of later- aan uw broer zou hebben gevraagd hoe hij wist wat er zou gebeuren. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u dat gedaan hebt. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verminderd. Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de colectivos na al die tijd nog steeds actief op zoek zouden zijn naar uw broer. Daarop gewezen, moet u ook het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 12). Omwille van al deze redenen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over deze gebeurtenis.

U verklaart nog dat uw moeder met een mes bedreigd zou zijn. Dat zou het gevolg zijn van het vertrek van uw broer (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat er een verband bestaat tussen uw broers vertrek en de bedreiging van uw moeder (CGVS, p. 8). Bovendien komen aanvallen of overvallen vaker voor in Venezuela. De aanval op uw moeder is niet ernstig genoeg om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Er kan evenmin een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uwen hoofde of in hoofde van uw kinderen uit afgeleid worden.

Vervolgens braken volgens uw verklaringen colectivos in in het appartement in april 2018 (CGVS, p. 9, 12). U beweerde dat deze inbraak een verband had met de problemen van uw broer, maar u kan dit niet concretiseren (CGVS, p. 9, 13). Het houdt geen steek dat men zou inbreken in uw huis op zoek naar uw broer, twee jaar nadat hij het land verlaten heeft. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat ze elke keer uw broer zochten, en dat u denkt dat het is omdat hij niet via de luchthaven van Maiquetía vertrokken is (CGVS, p. 12). U verklaarde dat hij vertrok via de grensovergang met Colombia (CGVS, p. 12). Uw broer geeft echter aan in zijn persoonlijk onderhoud dat hij van de luchthaven Simón Bolívar, die ook bekend staat als 'Maiquetía', het vliegtuig nam naar Bogotá (16/16907, p. 10; zie administratief dossier). Uw uitleg verklaart bijgevolg niet waarom ze na twee jaar nog steeds naar uw broer op zoek zouden

zijn. Inbraken door colectivos komen vaker voor in Venezuela, en deze zijn niet ernstig genoeg om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. U hebt bovendien niet aannemelijk gemaakt dat de inbraak verband zou houden met uw broers problemen.

De inbraak blijkt bovendien een geïsoleerd incident te zijn. U verklaarde immers dat u voor de inbraak in 2018 geen persoonlijke problemen of bedreigingen heeft gekend, maar u verwees naar de algemene veiligheidssituatie (CGVS, p. 11). Daarna haalde u aan dat colectivos nog twee keer voor de inbraak naar uw huis kwamen om te vragen een verklaring af te leggen (CGVS, p. 11). U had echter nagelaten dit te vertellen bij uw vluchtrelaas (CGVS, p. 8-9) en tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op de DVZ (zie vragenlijst CGVS, p. 2-3). Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat ze altijd in de buurt rondhingen, en dat ze dreigden (CGVS, p. 12). U verklaarde dat de conciërge van het gebouw u een keer verwittigde dat er militaire politie was, en dat ze het gebouw binnendrongen (CGVS, p. 12). Het feit dat er volgens uw verklaringen steeds colectivos in de buurt van het gebouw waren, is geen verklaring waarom u niet eerder vermeldde dat ze voor de inbraak tweemaal waren langs geweest. U maakte bovendien geen melding van het feit dat u een verklaring moest afleggen (CGVS, p. 8-9; vragenlijst CGVS, p. 2-3). Het laatsttijdig opwerpen van deze nieuwe elementen trekt de geloofwaardigheid ervan in twijfel. Na de inbraak hebt u bovendien nog zes maanden in Caracas verbleven, zonder problemen (CGVS, p. 14), wat de ernst van de vrees of het risico in grote mate relativeert.

U verklaart wel dat er steeds colectivos in de buurt van uw gebouw waren om u in de gaten te houden omwille van uw broer (CGVS, p. 14). In uw verklaringen zijn echter geen concrete elementen om deze bewering te staven. Wat er ook van zij, het feit dat u door colectivos in de gaten zou worden gehouden, is niet ernstig genoeg om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming, te meer omdat u naar aanleiding hiervan geen persoonlijke problemen of bedreigingen kende (CGVS, p. 11, 14).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u in de mogelijkheid was om zich elders te vestigen in de stad Caracas, maar dat u heeft nagelaten dit te doen. U verklaarde te wonen in het appartement dat eigendom is van uw broer (CGVS, p. 4-5). Uw moeder bezit volgens uw verklaringen ook een appartement in de zone Los Caranjas in Caracas (CGVS, p. 5). Gevraagd of u naar het appartement van uw moeder kon gaan, zei u dat het appartement niet goed verbonden is met de stad en dat u er niet gemakkelijk naartoe kon met de kinderen (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u na de problemen terugkeerde naar het appartement van uw broer, terwijl u de mogelijkheid had om naar een andere plaats te gaan, antwoordde u dat het appartement niet van u is, en dat u er niet zomaar over kan beschikken (CGVS, p. 13). U herhaalde dat het appartement moeilijk toegankelijk is (CGVS, p. 13). Dat het appartement moeilijk bereikbaar is, is van ondergeschikt belang wanneer de veiligheid van uw gezin op het spel staat. Dat u de mogelijkheid had zich elders te vestigen in de stad, maar nagelaten heeft dit te doen, doet eens te meer twijfels rijzen over de geloofwaardigheid en de ernst van uw problemen.

Ten slotte vreest u bij terugkeer naar Venezuela dat u en uw dochters ontvoerd zullen worden omdat er een familielid in het buitenland verblijft (CGVS, p. 15). In dit verband moet erop gewezen worden dat uw echtgenoot sinds oktober 2014 in de Verenigde Staten verblijft (CGVS, p. 6, 8), en dat uw broer sinds augustus 2016 in België is. Gepeild naar problemen omwille van een familielid die in het buitenland verbleef, verklaarde u dat u zelf nog geen problemen had gehad, maar dat u het wel heeft zien gebeuren (CGVS, p. 15). Dit antwoord volstaat echter niet om uw vrees voor een ontvoering concreet aannemelijk te maken, aangezien u gedurende vier jaar zonder in Venezuela kon verblijven terwijl minstens één familielid in het buitenland verbleef. Bijgevolg maakt u met deze verklaringen evenmin een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uw hoofd of in hoofd van uw kinderen aannemelijk.

Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en uw identiteitskaart ondersteunen uw verklaringen betreffende uw identiteit en uw Venezolaanse nationaliteit. Uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen wijzen op uw nationaliteit en die van uw kinderen. Deze elementen worden niet betwist. De huwelijksakte stelt vast dat u gehuwd bent met A.(...) B.(...) N.(...), wat niet wordt betwist. Met het document over uw fiscale informatie wilt u uw identiteit aantonen. Hier wordt niet aan getwijfeld.

De toestemming die u verkreeg om uw dochters mee te nemen uit Venezuela, ondersteunt uw verklaringen hierover. Dat staat niet ter discussie.

De medische attesten van uw dochters in Venezuela bevestigen uw verklaring dat uw dochters behandeld werden. Dit wordt niet betwist.

Met de drie foto's wilt u aantonen dat u na de inbraak in uw huis extra beveiliging heeft laten plaatsen, zoals hekwerk en extra sloten. De foto's tonen aan dat er hekwerk en sloten zijn in dit appartement, maar zijn niet van die aard om aan te tonen dat het gaat over het appartement waar u woonde, of wat de aanleiding is van het plaatsen ervan.

De documenten over de problemen van uw broer en het krantenartikel waarin hij vernoemd wordt, wijzen hoogstens op de problemen die uw broer kende in Venezuela. Dit staat niet ter discussie. Hieruit kan- zoals hierboven geargumenteed wordt- echter geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uwen hoofde of in hoofde van uw dochters afgeleid worden.

De krantenartikelen betreffende de algemene situatie zijn in lijn met de informatie die hierover op het CGVS beschikbaar is, maar volstaan evenmin om voor u persoonlijk of voor uw dochters een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw familie twee appartementen bezit (CGVS, p. 4-5), en dat u in de jaren na het vertrek van uw man kon rondkomen zonder uit werken te gaan (CGVS, p. 7-8). Bovendien slaagde u er in om – ook zonder steun van de overheid – steeds voedsel te kopen (CGVS, p. 10). Bovendien blijkt dat uw man u jarenlang vanuit de Verenigde Staten steunde (CGVS, p. 8), dat er zelfs geld over was voor een bezoek van uw man aan Venezuela (CGVS, p. 9), en dat hij uw reis en die van uw dochters bekostigde (CGVS, p. 3). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zou komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is

economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoekster aan dat zij nooit een behoorlijke gelegenheid heeft gehad om haar zaak te verdedigen, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik rekening hield met de argumenten die door haar werden opgeworpen en haar aanvraag duidelijk niet terdege heeft onderzocht, waarna zij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij formuleert haar verweer als volgt:

"Het Commissariaat-Generaal stelt zondermeer dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij tevens niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er dient echter te worden opgemerkt dat het CGVS zich enkel vastpint op bepaalde beweerde vaagheden en onwetendheden, inconsistenties en strijdigheden.

Op de elementen die verzoekster aanhaalt waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar ras, haar religie, haar nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of haar politieke overtuiging, is echter niet dieper ingegaan.

Vooreerst stelt men dat verzoekster de autoriteiten zou hebben misleid omdat zij bij aankomst in België stelde haar broer te bezoeken, doch daarna haar verklaring wijzigde en een verzoek tot internationale bescherming indiende. Nochtans heeft verzoekster wel degelijk gesteld dat zij Venezuela enkel kon verlaten met als doel "toerisme" en was het van meet af aan de bedoeling om ter plaatse in België haar verzoek in te dienen. Bovendien sluit het ene het andere niet uit: inderdaad verzoekster en haar broer zijn opnieuw herenigd.

Het feit dat verzoekster niet exact weet welke procedures hier in België dienen te worden gevolgd kan haar bezwaarlijk kwalijk worden genomen, wel in tegendeel. Dit doet bovendien al helemaal geen afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid, zoals door verwerende partij onterecht wordt voorgehouden.

*Vervolgens worden de problemen die verzoekster zou hebben gekend omwille van het feit dat haar echtgenoot Cubaan is en zij beide niet deelnamen aan marsen voor het Maduro-regime geminimaliseerd en afgewimpeld als "blote beweringen". Nochtans schetste verzoekster hierdoor enkel het algemene politieke klimaat in haar thuisland en haar eigen levenssituatie ter plaatse. **NIET** het feit dat haar echtgenoot Cubaan is en er een algemene economische crisis heerst in Venezuela is doorslaggevend geweest voor haar vlucht. **WEL** haar continue leven in angst (zowel fysiek als psychisch) ten gevolge van het vertrek van haar broer uit Venezuela, die ter plaatse wordt beschouwd als een tegenstander van het Maduro regime.*

Zelfs het relaas van verzoekster over het vluchtverhaal van haar broer en de gevolgen en implicaties die dat tot op het ogenblik van haar vertrek uit Venezuela nog steeds op hen had, wordt afgewezen als ongeloofwaardig.

Dit louter en alleen omdat er een aantal tegenstrijdigheden zouden zijn in data, omdat verzoekster op een aantal vragen het antwoord schuldig moest blijven en verwerende partij de mening is toegedaan dat het weinig aannemelijk is dat de colectivos na twee jaar nog steeds actief op zoek zouden zijn naar haar broer.

De beweerde inconsistenties betreffen echter louter details (data) die geen afbreuk doen aan de essentie van de gebeurtenissen.

Verwerende partij houdt dan ook geen rekening met de traumatiserende aard van deze gebeurtenissen en het feit dat het in dergelijk geval een veel voorkomend gegeven is dat slachtoffers zich geen details meer kunnen herinneren. Verwerende partij vergeet dat slachtoffers op dat ogenblik niet leven, maar overleven...Dit kan hoegenaamd geen reden zijn om te twijfelen aan de essentie van het verhaal van verzoekster.

Ook het feit dat de moeder van verzoekster werd bedreigd in de lift, toen de colectivos op zoek waren naar haar zoon/broer vlak na zijn vertrek wordt geminimaliseerd: verwerende partij stelt simpelweg dat het causaal verband niet werd aangetoond en dat aanvallen of overvallen wel vaker voorkomen in Venezuela. Dergelijke redenering is wel erg kort door de bocht, wanneer is aangetoond dat W.(...) A.(...) A.(...) A.(...) als een vijand van de staat wordt beschouwd en hij zelf ondertussen als vluchteling werd erkend. (O.V. 8.303.259)

Zelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt aangaande de inval in april 2018 in het appartement van (de broer van) verzoekster. Dit wordt afgeschilderd als een "gewone" inbraak en een geïsoleerd incident, terwijl verzoekster wel degelijk verklaarde dat de colectivos riepen op zoek te zijn naar Luitenant W.(...).

Ook op het feit dat verzoekster niet alle details/antwoorden weet op de vlucht van haar broer meent verwerende partij zondermeer te kunnen besluiten dat verzoekster haar verhaal ongeloofwaardig zou zijn (!)

Nogmaals, de beweerde inconsistenties betreffen louter details die geen afbreuk doen aan de essentie van de gebeurtenissen.

Verwerende partij houdt ook geen rekening met de traumatiserende aard van deze gebeurtenissen en het feit dat het in dergelijk geval een veel voorkomend gegeven is dat slachtoffers zich geen details kunnen herinneren. Dit kan hoegenaamd geen reden zijn om te twijfelen aan de essentie van het verhaal van verzoekster.

Het feit dat verzoekster niet op de hoogte is van alle gebeurtenissen en details aangaande de vlucht van haar broer, kan de geloofwaardigheid van haar relaas niet in het gedrang brengen.

Het loutere feit dat verzoekster zich niet vestigde in het appartement van haar moeder in een afgelegen deel van de stad, kan bezwaarlijk worden aangehaald om twijfels te doen rijzen over de geloofwaardigheid en ernst van haar problemen. Verzoekster stelt zelf dat dit appartement zich bevindt in een afgelegen deel van de stad en moeilijk bereikbaar was met haar twee kinderen. Nu dit appartement zich bevindt in een afgelegen deel van de stad maakt dit het risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster en haar twee jonge kinderen enkel maar groter. Wie zal haar roep om hulp daar horen?

Het feit dat verzoekster na de inval in april 2018 nog zes maanden in Caracas verbleef kan niet worden geïnterpreteerd als zijnde dat er geen vrees of risico meer zou zijn in hoofde van verzoekster. Immers verzoekster verklaart zelf dat de colectivos steeds rond het appartement hingen. Doch, dit wordt door verwerende partij als niet voldoende ernstig beschouwd. Bovendien diende zij eerst over de noodzakelijke financiële middelen te beschikken om Venezuela te kunnen ontvluchten.

Tenslotte wenst verzoekster op te merken dat verwerende partij zelf stelt dat de problemen van haar broer in Venezuela geenszins ter discussie staan, doch dat daaruit niet kan worden afgeleid dat er in hoofde van verzoekster en haar kinderen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bestaat.

*Het tegendeel is, zoals door verzoekster aangetoond, waar. **(zie stukken 2,3A-3B)***

Alle "redenen" die in de bestreden beslissing worden aangehaald getuigen dan ook enkel van foutieve veronderstellingen die op niks gebaseerd zijn, doch enkel ingegeven zijn door details en foutieve interpretaties.

Vervolgens beperkt men zich tot louter algemeenheden die geen betrekking hebben op verzoekster zelf om tot de conclusie te komen dat aan verzoekster ook geen subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Het feit dat het CGVS niet nader haar asiolverhaal heeft onderzocht en zondermeer heeft besloten tot haar algemene ongeloofwaardigheid druist absoluut in tegen de zorgvuldigheidsplicht.

Uit al het voormelde dient aldus te worden besloten dat het Commissariaat-Generaal zonder grondig onderzoek te voeren, heeft besloten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben en dat zij niet in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming.

Dit betreft een grove onzorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij, zodat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur."

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, herneemt verzoekster haar argumenten zoals uiteengezet in het eerste middel en zij

besluit hieruit *“Het feit dat het CGVS niet nader haar asielverhaal heeft onderzocht en zondermeer heeft besloten tot haar algemene ongeloofwaardigheid druist absoluut in tegen de materiële motiveringsplicht. Uit al het voormelde dient aldus te worden besloten dat het Commissariaat-Generaal zonder grondig onderzoek en zonder redelijke motivering, heeft besloten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben en dat zij niet in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming. Dit betreft een grove onzorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij, zodat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Het is aldus niet duidelijk om welke reden verwerende partij tot de bestreden beslissing is gekomen. De omstandigheden die door vreemdelingen worden aangevoerd tot staving van hun aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag, wat in casu niet het geval is. Verwerende partij kon er zich niet toe beperken louter te verwijzen naar enkele beweerde doch onterechte en irrelevante vaagheden, tegenstrijdigheden en inconsistenties. Er is in casu niet voldaan aan de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.”*

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorschriften, namelijk artikel 57/6 *in fine* en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), herhaalt verzoekster nogmaals de argumentatie zoals uiteengezet in het eerste en tweede middel.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de elementaire rechten van de mens, onder meer de artikelen 1, 3, 5, 6, 8, 9, 10 e.a. van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), poneert verzoekster dat een uitwijzing betekent dat zij zal teruggeleid worden naar de grens van het land dat zij met haar twee minderjarige dochters is ontvlucht en waar hun leven, hun fysieke en/of hun psychische integriteit en/of hun vrijheid in gevaar verkeert, minstens alwaar zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, met alle dramatische gevolgen van dien. Bijgevolg wordt naar mening van verzoekster minstens ook inbreuk gepleegd op de artikelen 3, 8 en 1 EVRM.

2.5. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van een arrestatiebevel met tenlastelegging terrorisme tegen de rechtstreekse overste van verzoeksters broer en emailcorrespondentie tussen verzoeksters broer en diens raadsman.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) haar algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door het feit dat zij bij aankomst in België verklaarde dat zij in Antwerpen haar broer ging bezoeken en zij een louter toeristisch reismotief had, waarna zij haar verklaringen wijzigde en een verzoek om internationale bescherming indiende, (ii) zij verklaarde problemen te hebben omwille van haar echtgenoot doch zij er niet in slaagt de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade in haar hoofde te concretiseren daar het een blote bewering betreft dat zij omwille van de problemen van haar echtgenoot geen voedsel zou krijgen en zij verklaarde verder geen andere persoonlijke problemen te hebben gekend naar aanleiding van de problemen van haar echtgenoot, (iii) zij ook verwijst naar de problemen van haar broer W. en verklaart dat de problemen voor haar begonnen na het vertrek van haar broer in 2016 doch zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop zij moest onderduiken, vaststelling welke de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis in twijfel trekt, er bovendien ook twijfels rijzen bij de aanleiding van het onderduiken daar zij niet kan toelichten hoe haar broer op de hoogte was van het feit dat de *colectivos* naar het huis zouden komen en zij niet aan haar broer heeft gevraagd hoe hij wist wat er zou gebeuren, en het daarnaast weinig aannemelijk is dat de *colectivos* na al die tijd nog steeds actief op zoek zouden zijn naar haar broer, (iv) uit haar verklaringen niet blijkt dat er een verband bestaat tussen het vertrek van haar broer en de bedreiging met een mes van haar moeder, aanvallen of overvallen bovendien vaker voorkomen in Venezuela, de aanval op haar moeder niet ernstig genoeg is om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming en er evenmin een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in haar hoofde of in hoofde van haar kinderen uit kan afgeleid worden, (v) zij niet kan concretiseren dat de inbraak door *colectivos* in haar appartement in april 2018 een verband houdt met de problemen van haar broer, het ook geen steek houdt dat men zou inbreken in haar huis op zoek naar haar broer, twee jaar nadat hij het land verlaten had, inbreken door *colectivos* bovendien vaker voorkomen in Venezuela en deze niet ernstig genoeg zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van

subsidiare bescherming, (vi) zij bij het uiteenzetten van haar vluchtrelaas en tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op de DVZ heeft nagelaten te vertellen dat *colectivos* nog twee keer voor de inbraak naar haar huis kwamen om te vragen een verklaring af te leggen en het laattijdig opwerpen van deze nieuwe elementen de geloofwaardigheid ervan in twijfel trekt, (vii) zij na de inbraak nog zes maanden zonder problemen in Caracas heeft verbleven, wat de ernst van de vrees of het risico in grote mate relativeert, (viii) het feit dat zij door *colectivos* in de gaten zou worden gehouden niet ernstig genoeg is om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiare bescherming, te meer omdat zij naar aanleiding hiervan geen persoonlijke problemen of bedreigingen kende, (ix) zij in de mogelijkheid was om zich elders te vestigen in de stad Caracas maar zij heeft nagelaten dit te doen, wat des te meer twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid en de ernst van haar problemen, (x) zij vreest bij terugkeer naar Venezuela dat zij en haar dochters ontvoerd zullen worden omdat er een familielid in het buitenland verblijft, doch zij gedurende vier jaar zonder problemen in Venezuela kon verblijven terwijl minstens één familielid in het buitenland verbleef zodat zij met deze verklaringen evenmin een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in haar hoofde of in hoofde van haar kinderen aannemelijk maakt, (xi) de door haar neergelegde documenten niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen, zoals wordt toegelicht, (xii) de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in haar hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus evenmin rechtvaardigt en uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in haar land van nationaliteit niet kan afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat zij in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt, zoals wordt toegelicht, zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar Venezuela en (xiii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het derde middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus van 6 november 2018 (CG nr. 1801352), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen

van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.8. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.9. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat de door verzoekster aangehaalde incidenten met *colectivos* onvoldoende ernstig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming en dat zij bovendien niet aannemelijk maakt dat de door haar aangehaalde problemen verband zouden houden met de problemen van haar broer. De commissaris-generaal kan in diens oordeel echter niet worden bijgetreden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters broer W.A.A.A. op 19 december 2017 als vluchteling werd erkend. Zijn verklaringen dat hij in Venezuela vervolging vreest nadat hij een klacht indiende tegen de 'Colectivos Armados', in het bijzonder tegen de bende "Frente Revolucionario Jose Feliz Ribas" werden aldus geloofwaardig geacht. Uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde emailverkeer tussen verzoeksters broer en diens raadsman blijkt dat hij lopende het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming meermaals een vrees heeft geuit voor represailles tegen zijn in Venezuela achtergebleven familieleden. Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde hij "*het is moeilijk om hier te zijn ver van mijn dochter, vrouw, en ouders. zij werden bedreigd. ik weet dat zij de prijs betalen voor mij, voor wat ik gedaan heb (...)*" (p. 23). De verwerende partij preciseert ter terechtzitting dat de broer van verzoekster militair was, kennis had van bepaalde zaken en omwille van zijn profiel werd erkend.

Verzoeksters verklaringen over de problemen die zij en haar familie na het vertrek van haar broer in 2016 hebben gekend, verklaringen welke door de Raad in grote lijnen samenhangend en aannemelijk worden bevonden, bevestigen deze door haar broer geuite vrees. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich niet betwist dat verzoeksters moeder na het vertrek van verzoeksters broer W. door *colectivos* met een mes werd bedreigd, dat *colectivos* in april 2018 inbraken in het appartement waar verzoekster woonachtig was en dat er steeds *colectivos* in de buurt van verzoeksters gebouw rondhingen om haar in de gaten te houden. In zoverre in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze feiten enig verband houden met de problemen van verzoeksters broer, meent de Raad dat *in casu* een toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is, aangezien niet betwist wordt dat verzoekster in het appartement woonde van haar broer. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze feiten voorts niet ernstig genoeg acht om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, is de Raad van oordeel dat *in casu* het cumulatief effect van de door verzoekster aangehaalde incidenten, fysisch en psychisch, als vervolging omwille van een toegeschreven politieke overtuiging moet aanzien worden. Verzoekster kan in dit verband worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift uiteenzet dat er sinds het vertrek van haar broer in augustus 2016 voor haar en haar gezin een continue fysieke en psychische dreiging aanwezig was ten gevolge van het feit dat haar broer als een dissident van het Maduro-regime wordt beschouwd, alsook een continue angst voor de onvoorspelbaarheid van mogelijke acties van de *colectivos*. Gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*"), dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekster geen bescherming kan verkrijgen van de Venezolaanse autoriteiten tegen de voortdurende dreiging en intimidaties door de *colectivos*, zoals ook blijkt uit verzoeksters verklaringen waar zij stelt dat zij meermaals aangifte deed bij de politie maar hieraan geen gevolg werd gegeven (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9). Uit genoemde informatie blijkt onder andere dat Venezuela door de diepe politieke, economische en sociale crisis in een staat van chaos terecht gekomen is. Het risico bestaat dat het geweld zulke proposities aanneemt dat de overheid niet meer in staat is de geweldplegingen van de paramilitaire groepen in de hand te houden. Het geweld wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de *Colectivos chavistas*, de megabandas, enz. (COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*", p. 45).

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat *in casu* een toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is en dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan aangenomen worden in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS